

Als God niet meer zwijgt

Psalm 83: "Gebed om hulp tegen vijanden".

Algemeen wordt deze psalm in verband gebracht met gebeurtenissen zoals beschreven in 2 Kronieken 20, waar sprake is van koning Josafat, die moest strijden tegen de vijand van Israël, zoals Ammonieten, Moabieten en inwoners van Seir -> het gebied van het tegenwoordige Jordanië, waar ook Petra toe behoort.

Toch klopt er iets niet in deze redenering, want in deze psalm worden volken genoemd, die in de tijd van Josafat helemaal geen vijanden waren, tenminste niet actief.

Omdat het verder geen enkele aansluiting heeft met andere geschiedenissen, blijft alleen over dat de inhoud van deze psalm spreekt over de toekomst; het moet alsnog vervuld worden.

83:2: "O God. Houd U niet stil, zwijg niet, en blijf niet werkeloos, o God".

Het gaat hier dus over een periode dat God kennelijk zwijgt: nu zijn er wel enkele perioden te bedenken (bijv. ook vanaf Maleachi tot de geboorte van Jezus, zo'n 400 jaar); maar het echte kenmerk (en ook aangezegd) van Gods zwijgen past geheel in deze bedeling, nl. tussen de eerste en tweede komst van Jezus Christus: God zou zich gedurende die tijd "verbergen", oftewel: de bedeling der verborgenheid.

God bemoeit Zich niet met de wereld, alleen met diegenen uit de wereld die geloof hechten aan Zijn boodschap, die wel degelijk voor deze wereld bedoeld is. Voor degenen die hiernaar horen geldt: God maakt Zich kenbaar, spreekt enz., maar tot de wereld als zodanig niet.

Deze aanroep uit vs. 2 komt overeen met de uitroep in Jes. 64:1: "Och, dat Gij de hemel scheurdet, dat Gij nederdaalt..." aangevende dat de hemel blijkbaar dicht is (van koper), dat God niet hoort, niet bemoeit enz.

Vs. 3 "Want zie, uw vijanden maken getier, uw haters steken het hoofd op".

Ze waren er al, maar ze staan op, ze verheffen zich, ze worden actief, en ze maken getier, of tumult.

Vs. 4 Zij vechten niet gewoon, nee...

"zij maken listiglijk een heimelijke aanslag tegen Uw volk". (Statenvert.)

Een samenspanning tegen Israël die men in het geheim doet ...

"en beraadslagen tegen uw verborgenen" ("beschermelingen", NBG)

Nl. tegen het gelovig overblijfsel van Israël straks, dat verborgen wordt gehouden in Petra, in de woestijn, waar zij een schuilplaats vinden (Openb. 12; Zach. 14).

En dat is in de dagen van het beest uit Openb. 13, het antichristelijke rijk, dat dan meer en meer openbaar wordt.

Omdat het dán een gelovig overblijfsel is, kan het ook dan pas aanspraak maken op de titel: Gods volk, in weer actieve zin dan: ammi (Hosea).

Vs. 5 "Zij zeggen: kom, laten wij hen uitroeien, dat zij geen volk meer zijn ..."

-> Openb. 12: Israël beschreven als een vrouw, bekleed met zon, maan en twaalf sterren: en na de opname (wegrukking mannelijke zoon) vervolgt de satan de vrouw: alle twaalf stammen Israëls dus (en niet alleen de Joden -> ook de westerse landen, met Amerika, vanwege de tien stammen!)

Dán dus: openlijk

Nú: verborgen, want de strijd is dezelfde -> haat tegen christenen en Joden.

“zodat aan de naam van Israël niet meer gedacht worde”.

En wie heeft er belang bij dat aan de naam van Israël niet meer gedacht wordt, behalve de duivel dan?

- Ezau/Edom, die heeft er belang bij dat aan de naam Jacob niet meer gedacht wordt.
- Ismaël heeft er belang bij dat aan de naam Isaäk niet meer gedacht wordt -> Gen. 21:12
“want door Isaäk zal men van uw nageslacht spreken: Isaäk dus, of Isaäk's zonen -> (I) Sacksons.

Vs. 6 “Want zij hebben in het hart tezamen beraadslaagd”, d.w.z. in het hart, (dus geheim,) een geheim plan opgesteld, “tegen U hebben zij een verbond gemaakt”.

Dat zien wij ook nu, m.i., in de terreurdreiging, zeker sedert de aanslagen van 9/11 (maar ook al eerder!): een geheime samenzwering tegen het westen, en zoals de Joodse staat heeft ondervonden (en nog ondervindt!) van de Palestijnse terreur. Daar zit heel wat meer achter dan het willen verkrijgen van een stuk land: een samenzwering om de naam uit te roeien (Iran zegt het nu openlijk).

Er is weer actief een plan in werking gesteld, en al duurt het tientallen jaren, men heeft de tijd. Maar het moet leiden tot de vernietiging van Israël (breed genomen dus, alle twaalf stammen) en de onderwerping van de wereld aan de islam. Zo is het al sinds het ontstaan van de islam altijd de bedoeling geweest; vele pogingen zijn er ook gedaan; na de ondergang van het Ottomaanse Rijk in de Eerste Wereldoorlog hoorde je er een tijd niets meer over:

Nu: zeer actief – progressief, en ze maken aardig vorderingen!

Het gaat letterlijk tegen Israël, maar zoals vers 6 zegt: in wezen gaat het tegen de God van Israël.

Dus: wie heeft er belang bij, dat de naam Jehovah wordt uitgedelgd, opdat daaraan niet meer gedacht wordt? De duivel uiteraard, of zullen we zeggen: allah.

Uit al de voorgaande verzen is op te maken, dat het niet zomaar een groep volkeren is, die zich aaneensluiten om een gezamenlijke vijand aan te pakken: er is sprake van een geheim plan, listig, sluw, stiekem.

Zoals God in het verbond leefde met Israël, het oude verbond, en zoals gelovigen sedert de opstanding leven onder het nieuwe verbond, (het verbond des vredes, een eeuwig verbond,) zo is er ook bij de tegenstander sprake van een verbond, waarbij volkeren aaneengesmeed worden tot één grote vijand van het volk Gods, en daarmee van God Zelf, en daarmee van de Messias uiteraard.

Wie zijn die volkeren?

Vs. 7 “de tenten van Edom”; daar hoef je je dus niet over te verbazen, dat is gewoon Ezau, “en de Ismaëlieten”, ook een bekende tegenover Isaäk, “Moab”; zijn broer wordt ook nog genoemd in vs. 8 -> “Ammon”;

Deze beiden waren zonen van Lot en Lot was een zoon van de oudste broer van Abraham; en naar aardse maatstaven zou hij oudere rechten gehad hebben dan Abraham (vandaar dat Abram aan Lot de keuze liet, toen ze moesten uitmaken waar ze wilden wonen).

[Abram was de jongste van de drie zonen van Terah, en als Lot de zoon was van de oudste zoon, dan berustte eigenlijk het eerstgeboorterecht bij hem. Eigenlijk zie je dus weer het passeren, zoals bij Ezau en Ismaël.]

De Ammonieten en de Moabieten zijn in de geschiedenis van Israël vaak vijanden gebleken, er is strijd mee gevoerd. Het is dan allemaal wel broedervolk, maar wel een volk waaraan het eerstgeboorterecht is ontnomen.

Vs. 7 "en de Hagarenen" (of "Hagrieten") een volk dat woonde in het gebied van Ammon, in het noordelijke deel daarvan; ze worden omschreven als nomaden, die woonden in Gilead, d.w.z. ten oosten van de Jordaan (voor zover wij weten dan).

Vs. 8 "Gebal", stad in het noorden van Edom.

"Ammon", al genoemd, en

"Amalek" - kleinzoon van Ezau,

"Palestina" (of "Filistea"), gebied van de Filistijnen, danwel Palestijnen.

Dezen zijn niet echt een volk, toen niet en nu niet; ze gedragen zich als een volk, ze noemen zich zo, maar ze zijn het niet. Een volk is een volk, als het een gemeenschappelijke stamvader heeft -> een flink uit de kluiten gewassen familie eigenlijk.

De vroegere Filistijnen stamden niet van een stamvader af (Gen. 10:14) en voor de Palestijnen nu geldt hetzelfde: dat zijn allemaal Arabieren, maar van wie ze afstammen? Beetje Ezau, Ismaël enz. Amalek, loopt allemaal door elkaar.

["een samenraapsel", "zwerfers" ook wel]

"met de inwoners van Tyrus" - havenstad in Libanon.

Vs. 9 "zelfs Assur heeft zich bij hen gevoegd", Syrië dus

"zij zijn de kinderen van Lot tot een arm", nl. tot steun, tot hulp geweest.

Dit alles bij elkaar is een veel grotere opsomming dan die we in 2 Kron. 20 vinden. Het is een hele rij namen van broedervolken om Israël heen, ervijanden ook.

En dan vervolgen vers 10 en 11 met:

"Doe hun als Midjan, als Sisera, als Jabin aan de beek Kison, die bij Endor vernietigd werden, tot mest werden op het land.

Vs. 12 Maak hen, hun edelen, als Oreb en Zeëb, als Zebach en Salmunna al hun vorsten,

Vs. 13 die zeiden: Wij willen in bezit nemen de woonsteden Gods".

Een hele lijst nu van vijandige volken en hun vorsten, over wie Israël vroeger wel de overwinning behaalde, en over wie Israël onder leiding van de God van Israël heeft gezegevierd.

En de gedachte is, dat als de Here dat in het verleden kon doen, dan kan de Here dat ook doen in de toekomst.

Hier spreekt vertrouwen uit, geloof in Hem, op grond van de geschiedenis en op grond dáárvan vraagt men de Here (in de toekomst!) alsnog om verlossing.

Midjan, Sisera en Jabin wijzen op de geschiedenis in Richteren 4 met Deborah -> een vrouw, en "Oreb en Zeëb" wijst naar Richteren 6,7 en 8 waarbij Gideon de richter was.

Tegenover een grote vijand werd een klein overblijfsel uit Israël gerecruteerd (300 man). Ze kregen een kruik mee met een fakkel erin, en ze moesten bij het stukslaan daarvan hard roepen: "het zwaard van de Here en van Gideon" en ze hadden een hoorn. Veel lawaai dus, maar militair gezien stelde het natuurlijk niets voor, en toch -> de vijand ging ervandoor.

Het maakte dus niet uit wie het waren, en hoeveel, want de Here gaf de overwinning (Richt. 7:22).

Straks zal er nog maar een klein deel van het Joodse volk overblijven, met uitroeiing bedreigd, en het gebed zal zijn: Stuur ons de echte Gideon.

Dus op bijzondere wijze werd de vijand verslagen, daar refereert deze tekst in Psalm 83 aan: door een handjevol mensen, door een vrouw → het kan eigenlijk niet, maar het gebeurt wel, en zal weer gebeuren, nl. door de Here → Zach. 14:3.

Tussen de opsomming van de (10) vijandige volken t/m vs. 9 en de verwijzing naar de Richterentijd (vs. 10-12) staat het woord "sela".

Overall waar je in de Psalmen en ook in Habakuk 2 "sela" ziet staan, heeft het de betekenis van: in Sela – te Sela – vanuit Sela enz., dus voorzetsels erbij. Het is nl. een plaats.

Je kunt het ook vertalen als "rots", maar dan ook als plaatsnaam.

Vanuit het Grieks vertaald is "sela" → Petra, de vroegere hoofdstad van de Edomieten eerst, en later van de Nabateëen, en die stammen weer af van Ismaël (Nebajoth – zoon van Ismaël). Het echte Petra ligt hoog tegen/bovenop een berg, (steile wand daar naartoe, je moet dus omhoog kijken,) terwijl de plaats waar je loopt, de sikh door, het oude Bosra is (de schaapskooi,) omgeven door bergen, heuvelruggen; het één ligt dus hoog, en het andere laag, maar in hetzelfde gebied.

Dit Petra, dit Sela, is de plaats waar een gelovig overblijfsel van Israël verzameld zou worden. Dat dit zo is, moge o.a. uit de geschiedenis blijken, waar dit al twee maal eerder gebeurd is.

De eerste keer was bij de verwoesting van Jeruzalem door de Babylonische legers; toen vluchtten Joden ook weg naar Petra (omdat ze dachten dat 't zo hoorde, omdat ze dat in de Psalmen gelezen hadden: daar staat het in!).

"Sela", daar moet je naar toe, daar geeft de Here verlossing.

Alleen pakte dat toen heel verkeerd uit, want de Edomieten hebben al die gevluchte Joden toen gedood.

Dat staat ook in de bijbel, en daarom komt er in de toekomst ook een oordeel over Edom, omdat ze hebben samengespannen met de Babyloniërs.

En de tweede keer was na de verwoesting in het jaar 70 door de Romeinen; ook toen vluchtten ze het land uit, want de Here Jezus had Zelf gezegd: "wanneer gij ziet dat Jeruzalem door legerkampen omsingeld is, vlucht dan naar de bergen ..." Luc. 21.

Dus degenen die dat geloofden vluchtten naar Petra; die hebben daar lange tijd een schuilplaats gevonden (degenen die het haalden dan).

Er zijn later ook resten gevonden van een kleine christelijke gemeenschap; kruisen in de rots gegraveerd enz.

Straks, aan het eind van de 70^e week van Daniël zal een gelovig overblijfsel vluchten door de gescheurde Olijfberg, en wel naar Azal, maar dat betekent: een gereserveerde plaats.

Petra is daarvoor nl. gereserveerd, een veilige schuilplaats (Zach. 14:5).

Ook Openb. 12:6 spreekt over de vrouw (Israël) die vlucht naar de woestijn, naar een plaats haar van Godswege bereid.

Psalm 91 zal een letterlijke betekenis hebben voor Israël dan.

(Tegenwoordig kun je zo naar Petra; in de rotswanden zijn duizenden grotten gevormd; ze staan al lang leeg, want de Jordaanse koning heeft alle Bedoeïenen eruit gejaagd, die mogen daar niet meer komen → toeristische plek nu.)

Dáár zal het gelovig overblijfsel verlossing ontvangen, haar Messias ontmoeten (bij de vlucht uit het land door de Olijfberg, bij de wederkomst van Christus dus, is het alleen maar rennen en lopen voor je leven).

En de Here zal hen leiden vanuit Petra/Edom, door de woestijn, naar het “beloofde land”, als de echte Jozua (zie ook Micha 2:13,14).

Jacob zal verzameld worden (dus alle twalf stammen), maar het begint wel met de twee, zij worden bijeengebracht als schapen in een kooi (Bosra is de schaapskooi), en door de sikh, (kloof - vrij lang) zal de Here voorop gaan: de doorbreker (perez), zoals de herder de schapen voorop gaat;

“en hun koning trekt voor hen uit, nl. de Here aan hun spits”.

De koning - herder, zoals David dus.

Ze mogen nu optrekken langs de “Koninklijke weg”. Bij de uittocht uit Egypte mocht dat niet, o.a. Edom verhinderde dat toen (Num. 20:14-2).

Het centrale woord in de hele psalm is dus “sela”, want na al die beraadslagingen van vele volken komt vanuit/temidden van “sela” verlossing.

Ps. 83:14-19 is een gebed om de tegenstanders te treffen, door de Here Zelf.

Niet: zegen onze wapens ofzo, maar: vervolgt en verschrikt Gij hen -

Zoals de Here ook ooit tegen Jozua zei: “Ik zal voor u strijden, en gij zult stil zijn”.

Zij hadden toen wel wapenen, maar de Here gaf de overhand in de strijd, en Hij gaf overwinning, zie bijv. Jozua 23:8-11.

Nu: in onze tijd is dat ook zo: “niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest”.

En straks letterlijker: niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn kracht (Geest = kracht immers).

Vandaar: vuur - wervelwind - storm -tot aan de verwoesting van Babel toe - (33 jaar later) waarbij grote hagelstenen worden genoemd (Openb. 16:19-21): stenen uit de hemel.

En dan nog even wat: als je de vijanden van Israël optelt vanaf vers 7 kom je tot tien.

Waar die afstammelingen nu zijn, is moeilijk te zeggen; dat woonde bij elkaar, vermengde zich, en waaierde uit.

De Arabieren zelf kennen dat onderscheid allang niet meer, zij zijn allen (bloed)verwanten. Als het een poosje rustig is, willen verschillen nog wel eens aan de dag treden, maar zodra er een gemeenschappelijke vijand is, sluiten de rijen zich weer (stammenverschil / religieusverschil). Of het dus ook tien verschillende staten/volken zijn, is discutabel.

Aan de andere kant spreekt Daniël 2 over een laatste wereldrijk van tien tenen, of in Openb. 17 over tien horens bijv. waar dan wel een kleine horen zich tussen verheft en de macht grijpt over de tien (bijv. Dan. 7:20,21).

Ook treffend: de laatste afstammeling (die in de bijbel wordt genoemd) van Amalek vinden we in het boek Esther: Haman, de jodenhater, een Agagiet: en hij had tien zonen, die net als hij werden opgehangen dan wel gespietst (Esther 9:13).

Een verwijzing (overdrachtelijk natuurlijk) naar de laatste grote vijand met z'n tienstatenbond.

Er komt dus een antichristelijk rijk eerst in het Midden-Oosten.

God zal in de nabije toekomst weer spreken, de hemel zal opengaan; er komt een einde aan het zwijgen van God -> bijv. Jes. 42:13-17.

Nog even 2 Kron. 20: ook al is het niet die strijd zoals in Psalm 83 staat, toch trekken ook hier vele vijanden op en Israël is in het nauw -> 2 Kron. 20:1-4.

Josafat gaat bidden en 't antwoord is: vanaf vs. 15: "Zo zegt de Here tot u: Weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt voor deze grote menigte, want het is geen strijd van u, maar van God. Morgen moet gij tegen hen optrekken... Niet gij zult hierbij behoeven te strijden: stelt u op - blijf staan, dan zult gij zien, dat de Here u de overwinning geeft. Juda en Jeruzalem, weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt ... de Here is met u".

De Here zegt als het ware: Ik zal doen, wat Ik moet doen, ga maar kijken.

En als aan het einde van de 70^e week van Daniël de officiële vertegenwoordiger van het Joodse volk de naam des Heren aanroept, en de Here ook zal komen, zal tot hen hetzelfde worden gezegd als hierboven: "Ik zal voor u strijden" (Zach. 14 bijv.).

Hoe de vijanden van Israël ook tekeer gaan, (nu al!) en straks nog erger, zij zullen het overblijfsel van Israël niet kunnen overwinnen.